

stimularentur, ac virgeretur, quia item gloriosus erat Christo peruenire per merita propria ad gloriam corporis, & exaltationem, quam si statim a principio illam haberet, inde effectum est, ut quamvis à puncto conceptionis, fabricante Spiritu sancto in vtero Virginis corpus illud sacratissimum, assequutus fuerit perfectissimam complexionem, animam; illius viderit diuinam essentiam, & totus Christus, quoad corpus & animam, repletus fuerit habitibus ac donis, quæ cum sine incarnationis paulo ante explicato, ita tunc viatoris simul & comprehensoris non repugnabant, nihilominus gloriam corporis vsque ad resurrectionem non acceperit: neque eam solam Deus miraculosè resutare impediret ex gloria animæ, sed simul etiam ita uisionè suæ essentia, beatificum amorem, ac fruitionem illi communicauerit, ut supra naturam horum donorum, continendo effectus, qui inde naturæ necessitate debent resutare, reliquent voluntatem Christi capacem doloris ac tristitiae, perinde liberam ad implenda, aut non implenda præcepta, quæ sub culpa obligabāt, ac si in Christo gloria animæ nō fuisset: quoniam id ita erat necessarium, ut posset mereri, innocentissimam; sua vita & morte redimere genus humanum, tantoque cum suo honore, ac laude relinquere mortalibus illustrissimum suæ vitæ exemplum, atque ad corporis gloriam & exaltationem peruenire. Ratio quippe viatoris simul & comprehensoris in Christo, à puncto conceptionis ipsius in vtero virginis usque ad animæ exhalationem in cruce, in eo fuit posita, quod animæ gloria ita contineretur, ut voluntas Christi perinde esset libera ad præcepta implenda, vel non implenda, ac si eam gloriam non haberet, sed esset purus viator.

firmatum in gratia & bono peccare, licet non in sensu diuino, ac simpliciter: quoniam si peccatorus esset ut nihil impediens donis potest, ne que Deus præficeret eum cum eis donis pro sua libertate non peccatorum, neque proinde rationem haberet confirmati in gratia & bono, ut in responsione ad præcedens argumentum explicatum est. Si verò Christus spectetur quatenus erat viator, & gloria animæ ad fines explicatos suspendebatur, ne libertatem auferret à Christo ad transgredienda præcepta, sicut eam auferret à cæteris beatis, qui simul non sunt uiatores, & spectetur quatenus maxima cum difficultate, ac tristitia mortem subibat, & laboriosa, ac difficilia alia opera in salutem generis humani exercebat, ut probant illud Lucæ 12. capite *Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor, vsquedum perficiatur.* Et illud Matth. 26. *Cæpit contristari & mastrus esse* (Marcus ait, *Cæpit pauere & cadere*) & ait illis, *Tristis est anima mea usque ad mortem, sustinere hic & vigilare mecum. Es prociat in faciem suam orans & dicens, Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste: verumtamen non sicut ego volo, sed sicut tu, tantaq; fuit agonia eius & tristitia, ut factus fuerit sudor eius sicut gutta sanguinis decurrens in terram, ut Lucas ait cap. 22. Probant item illud ad Hebr. 4. *Non enim habemus pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, tentatum per omnia pro similitudine* (id est, ac si esset unus ex nobis) *abique peccato, & illud Matth. 27. Deus meus Deus meus, ut quid dereliquisti me:* si, inquam, hoc modo Christus spectetur, sanè, nihil impediens capitibus alijs, quæ commemorata sunt, libertatem re ipsa habebat ad non faciendum ea, quæ facere ex præcepto tenebatur, certus tamen quod, repugnante etiam validissimè ipsius natura, ea omnia planissimè ac perfectissimè pro sua libertate esset impleturus, si uultusque ad id potentissimis donis, ac præsidijs. Quod fit, ut mors Christi, non spontanea, sed & liberissima fuerit libertate contradictionis, aut etiam contrarietatis, simulque fuerit illi præcepta, neque unum cum altero pugnet. Vtrumque autem docuit Christus Ioan. 10. dicens, *Propter eam me diligit pater, quia ego pono animam meam. Nemo tollit eam à me, sed ego pono eam à me ipso. Potestatem habeo ponendi eam, & potestatem habeo iterum sumendi eam. Hoc mandatum accepi à Patre meo.* Fit etiam, ut laboriosissima, ac difficillima fuerit, natura Christi eam quam maxime exhorrescente ac repugnante, ut ex testimonijs citatis constat, atque ex illo ad Romanos 15. *Etenim Christus sibi non placuit, sed sicut scriptum est, impropria improprietatibus sibi cederunt super me, & nihilominus propter dona ac subsidia, quibus Christus fulciebatur, incredibilemque caritatis magnitudinem ac seruiorem qua Deum & proximos prosequabatur, fuerit simul promptissima, iuxta illud Matth. 26. *Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma,* atque illud Psal. 18. *Exultauit ut egas ad currendam viam,* laborum scilicet passionis, ac mortis, qua eam finiuit. Fit denique, ut Christi mors ceteraque ipsius opera, omni ex parte fuerint perfectissima & consummatissima, qualia tum in nostrum commodum & exemplum, tum etiam in summam ipsius laudem & honorem, talem ac tantum decebant redemptorem.**

Ad argumentum ergo in forma negandū est Christi

Christi voluntas capax fuit doloris & tristitiae.

Viatoris simul & comprehensoris ratio, i quo fuit i Christi esse posita.

Christus qua ratione speciatius nullo modo potuit peccare.

Mors Christi non fuit spontanea, sed etiam libera ac præcepta illi fuit.